

Карађорђе Вожђ Србије

Ој! Србине мој пресвети роде,
Ствараоче чојства и слободе
Перјаницо словенскога рода,
За тебе је светиња слобода.
Ти си први од свијех словена
У далека и тешка времена,
Са помоћу јединога Бога
И Стефана Душана силнога
Подигао малу Краљевину
У велику снажну Царевину
Пред којом је Европа дрхтала
И Азија велика и мала.
Није било на свијету царства
Са толико снаге и богатсва
Но се крила сломише Србину
Кад цар Душан у Призрен премину,
Кад му душа на небеса оде
Навалише азијатске хорде
На несложне балканске народе.
Почеше их клати Азијати,

Први главом Краљ Вукашин плати
И кнез Лазар на Косову паде
Јер Вук војску у боју недаде,
Мрзијаше храброст Милошеву
На се, прими клетву Лазареву.
После битке и пропасти наше,
Царевином Турци завладаше,
Да небјеше Цркве и гусала,
Србија би без Срба остала.
Јер мишљаху потомци Орхана
Да прогнају хришћане с Балкана
Да униште сиротињу рају,
Ал, се роди у Србији змају,
У Вишевцу насред Шумадије
Родио се Петровић Ђорђије
Мајка виђе да ће бити соко
И да ће јој полећет високо
Јер имаше доброга биљега
Оно утро када роди њега,
Али нешће никоме казати
Да га неби одвели џелати
Лијепо га мајка подизаше,

Уз гусле му отац говораше,
О Косову и Видову дану
О Милошу и Страхињић Бану
За Вукову речену издају,
И да Срби слободе немају.
Кад напуни шеснајест година,
Убио је на мегдан Турчина
Па се диже млађани соколе,
До питоме малене Тополе
Ђе је танку кулу начинио
И са Бечом савез учинио.
Поче Ђорђе с, Бечом трговати
И оружјем народ снабдевати,
Из горе му приђоше хајдуци
С, пута му се уклањаху Турци
Силан јунак на свијету дође,
Назваше га Турци Карађорђе.
У Орашцу о Сретењу Свету,
По староме хајдучком адету
Ђе на окуп бијаху нахије,
Изабраше за Вожда Србије.
Цијо народ Ђорђије поздрави,

Каза да је пријеке нарави
Да ће стрељат Србе издајнике
И све оне наше насилнике
Који буду Раји отимали,
И недужном образ окаљали.
Народ кличе хоћемо таквога,
Ил, таквога или никаквога.
Па весело под барјак стадоше,
Први Српски устанак дигоше,
Карађорђе рече; „Које Куде“,
Дајте гусле да мало загуде.
Нек помену Српске витезове,
Што падоше кроз прошле вјекове.
Па полеће из Тополе Ђоко,
Као сиви преко горе соко.
На оружје подиже Србију
Ослободи родну Шумадију.
Абер стиже до Турског султана,
Па он посла Кулин Капетана,
Дрину воду Кулин пребродио,
У Мишарско поље упловио,
Погуби га Петровић Ђорђије,

Ђе гледаху војске обадвије.
Па низ Мачву са војском промину,
Ђе и цркву циђе Чокешину,
Виђе салаш Чупића Стојана,
И силнога Меха Капетана,
Ђе га уби Поцерац Милоше,
Недалеко од Свете Троноше.
На све стране битке и мегдани,
Иванковац и Делиград равни
Нема мира за Петровић Ђока
С, војском стиже до златног Тимока
Командује битком на Лозници
И парадом на љутој Сјеници,
Ђе бијаху дошли Црногорци
Да помогну братској Српској војсци.
Свуд је Ђорђе ватре потпалијо
И с, турцима грдно заратио,
Свих дванајест подиже нахија
У бој љути противу дахија.
Зове Ђорђе Грке и Бугаре,
Да заједно на турке ударе,
Али они несмију устати,

А сам Србин неће издржати,
Нестаде му праха и олова,
Умукнуше плотуни топова,
Изгибоше јата соколова.
На Чегру му погибе Стеване,
С, Ресавцима од Ресаве равне,
Па Ђорђе остави Србију
И одјезди за Царску Русију,
Постојбину рода словенскога,
На двор дође код цара рускога,
Лијепо га царе дочекао
И још љепше Ђорђа даровао
Даје њему сабље и медаље
Ал немари помоћ да му шаље.
Моли Ђорђе цара од Московца,
Да му дадне праха и олова,
И дугачких московских пушака
А цар не да кукала му мајка.
С, Турцима је склопио примирје,
Па Србији помоћи несмије.
Чека Ђорђе три године дана,
Докле доби из земље фермана.

Пишу њему два кума вјенчана,
Србија је спремна за мегдана
Па те зову као Вожда свога,
Ако дођеш много би помога,
Устанак смо подигли поново
Да светимо име Исусово.
Чим је Ђорђе књигу проучио,
Русију је царску оставио,
Презазио панонске равнице
И на српске пристиго границе,
Код Орашја на води Морави,
Клече Ђорђе Србију поздрави,
Прекрсти се и земљу пољуби,
Сузе рони а дрхте му зуби
А Грк Наум у чуду гледаше,
Господара Ђорђија питаше;
У ком правцу Топола бијаше?
Ђорђије му рукама показа,
Но их неко Вујици проказа.
Скупи Вујо седам осам друга,
Срете кума крај зелена луга,
Па се с, њиме изљуби у лице

Боже мили грдне издајце.
Ђорђе одмах пита за Милоша
Зашто није са Вујицом доша?
А Вујица поче да га лаже,
Није дошо Обреновић Књаже
С, турцима се по разбоју бије
За слободу Срба и Србије.
Па поведе вјенчаног кума
Преко поља јаруга и шума,
Док у селу сриже Радовање.
Радовање српско јадовање,
Ђе бијаше једна кућа стара,
Око куће поток и шикара,
Ту су они конак учинили
Ђорђију су кревет начинили
У крај собе сијена ставили.
Дуго Ђорђе заспат не могаше
Ко да нешто страшно слутијаше
Слуга Наум на стражи бијаше,
А пред зору до потока оде
Да попије гутљај ладне воде,
То зликовац Новаковић виђе,

Па Ђорђију са сјекиром приђе
Удари га неколико пута
Па кубуру вади испод скута,
Код потока Наума убија
Па скидоше главу са Ђорђија,
Те је носе код кума Милоша
На јаде му Свети Јован доша
Милош вади двије кесе злата,
Те Вујицу плаћа и џелата,
Па он главу Београду носи,
Мисли њоме слободу да проси.
А проклете српске крвопије
Држаху је код Стамбол Капије
Да би после уз јаку патролу
Отпремили цару у Стамболу,
Да с, њом ките двореве султана,
Али тога несрећнога дана,
Кад убише Петровића Ђока
Затресе се земља са истока,
Јадранско се узбуркало море
А замути вода у изворе,
Преста цвркут по лугова птица,

А заигра звијезда Даница,
Тога јутра сунце неогрија
А зави се у црно Србија
Црн јој светац на јутрење дође,
Нека ти је слава Карађорђе.